

OM DETTE HEFTET

Ådne Cappelen og Lars Mjøset

ØKONOMISK RIVALISERING OG MAKT- POLITIKK I VERDENSØKONOMIEN PÅ 1980-TALLET

Mens de gyldne 60-åra var en eneste lang oppsvingsfase for den vestlige kapitalismen, markerte 70-tallet starten på en lang nedgangsfase. Denne overgangen ble analysert i *Vardøger* 12/1982: «Fra akkumulasjon til krise i verdensøkonomien». Når *Vardøger* nå utgir et nytt temanummer om verdensøkonomien, har vi lagt vekt på de nye tendensene som viser seg når nedgangsfasen varer ved utover på 80-tallet. En av disse er tendensen til økende kaos innen pengesystemet og særlig gjeldskrisen i den tredje verden. Dette behandles i artiklene av Susan Strange, Marcello de Cecco og Rune Skarstein. *Vardøger* har også intervjuet den kjente amerikanske økonomen Hyman Minsky om det amerikanske bank- og finansvesenets mulighet til å takle gjeldskrisen.

En annen tendens er den ulike utviklingen innenfor de sentrale kapitalistiske områdene: Vest-Europa, USA og Japan. Gerd Junnes artikkel behandler det tiltakende industripolitiske kappløpet mellom disse landene. Lars Mjøsets artikkel tar for seg den økonomisk-politiske utviklingen i USA, og Aglietta m.fl. analyserer forskjellige framtidsutsikter med utgangspunkt i økonomiske og sosiale endringer innen i de tre hovedområdene. For spørsmålet om en eventuell fornyet amerikansk dominans er spørsmålet om rustningsøkonomien spesielt viktig. Dermed viderefører vi et tema fra *Vardøger* 13/1983: «Europa som atomslagmark?». Gjennom ny kald krig og opprustning oppnår USA ikke bare å samle sine vest-europeiske og japanske økonomiske konkurranter til en fortsatt vestlig allianse, men også å stimulere den militærindustrien som man håper vil bli USAs sterkeste konkurransefortrinn på høyteknologiområdet. Ikke rart at Reagan ikke ville fire på sitt stjernekrigsprogram under toppmøtet på Island i oktober 1986.

En tredje tendens, av stor betydning for Norge, er OPECs samarbeidsproblemer og fallet i oljeprisen. Rune Skarstein bidrar i denne forbindelse med en analyse av Norges «OPEC-schizofreni»: Norge har i lang tid vært gratispassasjer på OPEC-kartellets prispolitikk, men vegrer seg likevel for å inngå et nærmere samarbeid av hensyn til sitt forhold til USA. En viss tilnærming til OPEC har det likevel vært siden regjeringsskiftet våren 1986.

Ved siden av å analysere aktuelle utviklingstendenser, bidrar oversettelsene i dette nummeret til å presentere en del betydningsfulle forfattere i en radikal, om enn ikke alltid marxistisk tradisjon. Verken Strange, de Cecco, Junne eller den franske reguleringskolen har tidligere vært oversatt til norsk. Vi har derfor til hver artikkel skrevet korte presentasjoner av forfatterne og antydnet forskjel-

lene mellom deres tolkninger av situasjonen, for de er slett ikke alltid enige. Vi gir også henvisninger til deres øvrige forfatterskap. De oversatte artiklene er alle skrevet i 1982-83, mens de norske bidragene er avsluttet i annet halvår 1986. I resten av denne innledningen skal vi forsøke å samle trådene ved først å se på dagens verdenssituasjon i historisk perspektiv, deretter presentere de helt aktuelle konjunkturtendensene, videre analysere tendensene til ustabilitet og til slutt å studere Norges posisjon i dette bildet.

Verdenssituasjonen i historisk perspektiv

Dagens verdenssituasjon er preget av økonomisk stagnasjon og rustningskappløp. Slik var situasjonen mot slutten av forrige århundre og på 1930-tallet før 2. verdenskrig. Likevel er det viktige forskjeller mellom disse tre situasjonene: Perioden som ledet opp til 1. verdenskrig var preget av de imperialistiske europeiske statenes kamp om markeder og innflytelsessfærer. 1930-tallet var derimot preget av voksende proteksjonisme og de største landenes forsøk på å konsolidere indre markeder. Den annen verdenskrig ble utløst av europeiske spenninger mellom land som alle var kapitalistiske. Dagens situasjon er forskjellig fra begge disse: Det går en geopolitisk (militærpolitisk) splittelse mellom øst og vest, og de to supermaktene er preget av forskjellige sosiopolitiske systemer. Mellom øst og vest er det et rustningskappløp, men Vesten konkurrerer ikke økonomisk med land innen Østblokken, da disse ikke på noen måte kan betraktes som utfordrere på den moderne teknologiens område.

Innenfor det vestlige OECD-området har det i løpet av etterkrigstiden utviklet seg en meget tett økonomisk sammenfletning mellom landene. Med de økonomiske problemene på 1970-tallet gir dette opphav til en kraftig økonomisk konkurransekamp mellom disse landene, på tross av den militærpolitiske alliansen. Denne konkurransen er ikke primært en kamp om ytre markeder i periferien eller et forsøk på å fordype egne nasjonale markeder. Det er industri-landenes kamp om hverandres markeder, og subsidiært om markeder i de mest dynamiske utviklingslandene i den tredje verden. Det er, som G. Junne viser i sin artikkel, en kamp om å være først ute med anvendbare forskningsresultater som kan resultere i ny teknologi som igjen inngår i nye produkter og produksjonsteknikker. Landene er som idrettslag: «konkurransesevne ved å satse på vinnerne» er slagordet fra managerne i dette kappløpet.

I dette kappløpet spiller rustningsproduksjonen en bestemt rolle. På grunn av særtrekk ved det innenrikspolitiske systemet i USA er det ikke mulig å få gjennomslag for industripolitikk dersom den ikke er forkledd som rustningspolitikk. USA er således spesielt konkurransedyktig på rustningsområdet. Men det dreier seg ikke om produksjon av våpen som skal brukes mellom de vestlige landene. Dette understreker særtrekk ved dagens situasjon: I dag er geopolitisk spenning og kapitalistisk rivalisering fordelt på to forskjellige områder, mens disse to prosessene før 1. og 2. verdenskrig gjorde seg gjeldende samtidig mellom de samme (europeiske) statene. Tidligere var Tyskland både en geo-

politisk og teknologisk utfordring til England. I dag anser USA Sovjet som en geopolitisk utfordring, mens de teknologiske utfordringene kommer fra allierte som Japan og Vest-Tyskland.

Vi får derfor en annerledes spredning av konfliktlinjene i dag enn tidligere. En sikkerhetspolitisk øst/vest-spenning («systemkonkurransen»), en økonomisk spenning innen sentrum (Japan/USA/Europa), og en blanding av økonomiske og geopolitiske konflikter i den tredje verden, samtidig med visse betydelige «oppheittingsprosesser» (NIC-landene). Spenningsene innad i Vesten er blitt kraftig forsterket av de siste ti årenes økonomiske krisetendenser.

De aktuelle konjunkturtendensene

To markerte økonomiske tilbakeslag har rammet verdensøkonomiens sentrum (OECD-området) siden de gyldne 60-årene tok slutt: krisen i 1974 og krisen i 1982. Den økonomiske utviklingen hittil på 1980-tallet synes å likne på utviklingen etter krisen tidlig på 1970-tallet. Men dette er bare på overflaten: Utviklingen i 1985/86 kan tyde på at verden står overfor betydelige endringer i de underliggende økonomiske krefter. Vesentlig i denne forbindelse er råvareprisfallet (og særlig fallet i oljeprisen), den kraftige revalueringen av japanske yen og tyske mark, samt de mer langsiktige virkningene av det amerikanske budsjettunderskuddet og betalingsbalanseunderskuddet.

Begge oljeprisøkningene - OPEC I i 1973, OPEC II i 1978/79 - ble fulgt av økende inflasjon og arbeidsløshet. I kjølvannet av OPEC II foretok imidlertid alle de viktigste OECD-landene en omlegging av sin økonomiske politikk. Mens reaksjonen tidlig på 70-tallet hadde vært moderat motkonjunkturpolitikk (ofte kalt keynesianisme), førte de meget konservative regjeringene i USA, England og Vest-Tyskland an med pågående innstrammingspolitikk (ofte betegnet som monetarisme), altså en «medkonjunkturpolitikk». Mitterand i Frankrike fikk raskt erfare at i en verden der de største strammer inn, er det ikke rom for isolerte keynesianske eksperimenter. Mens inflasjonen omkring 1980 økte til samme nivå som etter OPEC I, økte arbeidsløsheten i OECD-området langt sterkere: fra bare 3,5 % tidlig på 70-tallet til 5 % i andre halvdel av 70-tallet, videre til over 8 % tidlig på 80-tallet. Dette måtte etter hvert føre til en reduksjon av inflasjonstakten, som falt fra 9 % i annen halvdel av 70-tallet til omlag 3 % i 1986. Vekstraten i OECD var derimot stort sett den samme i annen halvdel av 70-tallet og første halvdel av 80-tallet.

Konjunkturoppgangen med toppunkt i 1984 var i stor grad preget av Reagans økonomiske politikk: skattelettelser og sterk vekst i USAs militærutgifter. Det at USAs økonomi har hatt sterkere vekst og større evne til å skape arbeidsplasser enn de europeiske de siste ti årene behandles både i Mjøsets og i Aglietta m.fl.s artikkel. Den høye dollaren og det høye internasjonale rentenivået førte til at den tredje verden i større grad ble trukket inn i krisen. Landene her hadde gjennom 70-tallet oppnådd relativt høy vekst, takket være gunstige lån fra de overlikvide petro- og eurodollarmarkedene. Men da endringer i den amerik-

anske pengepolitikken resulterte i kraftig revaluering av dollaren og høyt rentenivå, straffet dette seg: gjelden ble mye dyrere å tilbakebetale i en situasjon der den økonomiske veksten var lav. Mange u-land har forsøkt å møte disse problemene ved å øke produksjonen av sine tradisjonelle råvarer. Dette er noe av bakgrunnen for fallet i prisene på disse varene de siste årene. Rune Skarsteins artikkel redegjør for den eksplosive finansielle situasjonen som oppsto.

Etter et tiår med kriseløsningsforsøk på kapitalismens premisser er altså veksten fortsatt lav og arbeidsløsheten er høy, særligi Vest-Europa. Reduksjonen av inflasjonen synes ikke å skape noe nytt langt oppsving. Lavere dollarkurs og oljeprisfall i løpet av 1985/86 har redusert inflasjonen ytterligere. Inflasjonstakten i OECD-området er nå nede på 1960-tallsnivå, mens arbeidsløsheten fortsatt er høy. Derimot synes det å være tendenser til at den økonomiske veksten er jevnere og noe høyere enn før. Man forventer omlag 3% vekst i OECDs produksjon i perioden 1985-87. Dette regnes av mange som en ganske moderat veksttakt, men faktisk er det en prosent høyere enn gjennomsnittlig vekst de siste ti årene. Ser man på de enkelte landene, er den svake utviklingen i Japan antakelig det viktigste nye trekk. Veksten er der nå nede på et mer normalt OECD-nivå. Dette forklares dels av den kraftige revalueringen av yen'en de siste årene, av sterkere konkurranse fra asiatiske NIC-land og av de interne sosiale endringene som er drøftet i artikkelen av Aglietta m.fl. Krav om gjennomgripende liberalisering av japansk import vil ytterligere svekke den japanske økonomien, ihvertfall på kort sikt. Det er verd å merke seg at kravet om liberalisering av det japanske kapitalmarkedet - som blant annet OECD har argumentert for i lang tid - langt på vei er gjennomført og det er denne liberalisering som har muliggjort revaluering av yen den senere tid.

Destabiliserende krefter

I dagens verden er «systemkonkurransen» mellom øst og vest frakoblet de konflikten som knytter seg til konkurransekampen mellom de vestlige landene. Gitt at verdensøkonomien ennå ikke har funnet fram til en ny vekstfase, hvilke krefter er det i dag som svekker stabiliteten? I det følgende knytter vi bare noen anmerkninger til den mest aktuelle utviklingen og begrenser diskusjonen til forholdene innad i den første verden. Vi beskjeftiger oss altså med utviklingen under forutsetning av at øst/vest-konflikten ikke løper løpsk. Gjør den det, er det ute med oss, for ingen tror på Reagans illusjon om at hans «Strategiske forsvarsinitiativ» (SDI eller stjernekrigsprogrammet) kan skape et ugjennomtrengelig skjold som beskytter den vestlige verden mot atomangrep.

Aglietta ser i sin artikkel tre alternative utviklingsmuligheter som følge av spenningene innen den vestlige verdensøkonomien. Den første er en reetablering av det amerikanske hegemoniet, den andre et finanskrakk forårsaket av at gjeldskrisen ikke lar seg avvike og den tredje en oppdeling av verdensøkonomien i soner. Selv om USA doper sin high-tech sektor med Pentagon-penger, er det lite som tyder på at landet kan danke ut alle sine konkurrenter

i kappløpet så grundig at landets realøkonomiske hegemoni kan gjenreises. Dette er konklusjonen både hos Aglietta, Junne og Mjøset. Gjeldskrisen har skapt betydelige problemer, men selv om Skarstein påviser alvorlige vansker for de amerikanske storbankene, tyder analysen både hos De Cecco, Strange og Minsky på at det amerikanske pengesystemet likevel vil være i stand til å mestre dem. USA påtvinger riktignok u-landene smertefulle og opprivende tilpasningsprosesser, men et verdensomspennende finanskrakk klarer man å forhindre. Den mest nærliggende tendensen er derfor en oppdeling i soner. Som påpekt i slutten av Mjøsets artikkel møter Reagan-administrasjonen i dag stadig sterkere krav om proteksjonisme fra deler av amerikansk industri. En begynner nå å nærme seg det punkt der USA ikke kan temme det proteksjonistiske presset selv ved å manipulere sitt fortsatte hegemoni i pengesystemet og ved andre former for press på de vestlige alliansepartnerne.

Som Aglietta påpeker, vil en slik proteksjonisme være forskjellig fra mellomkrigstidens proteksjonisme. Den vestlige verden kan bli spaltet i tre soner med hver sin kobling til områder i den tredje verden: en japansk som omfatter hele Sørøstasia, en amerikansk som omfatter Latin Amerika og en europeisk som omfatter Afrika og det nære Østen. Disse sonene vil i seg selv være store nok til at frihandelen innenfor dem sikrer industrien stordriftsfordeler.

Vil en slik utvikling føre til at økonomisk og geopolitisk rivalisering igjen skjer samtidig mellom de samme land eller rettere sagt, soner? Dette er avhengig av hvordan øst/vest-forholdet utvikler seg i en slik situasjon. Dersom USA erfarer og er i stand til å innrømme at rustnings-industripolitikken er ineffektiv og farlig, kan en tenke seg en mer moderat holdning overfor Sovjet og en hardere linje overfor de vestlige partnerne. (Dette kan en særlig tenke seg dersom USAs neste president blir en representant for de modne industrigrenene på østkysten, eksempelvis Chrysler-sjefen Lee Iacocca). Men et militærpolitisk samarbeid som NATO forvitrer ikke i en fart, så vi skal avholde oss fra nærmere spådommer.

Norges stilling

Den økonomiske situasjonen i Norge midt på 80-tallet er preget av en baksmell etter oljeeventyrets overskuddsår. I perioden etter OPEC II sto Norge i en paradoksal situasjon: Oljeinntektene befrikket landet for underskudds- og gjeldsproblemer, men samtidig var regjeringene bevisst at de måtte stramme inn og føre en konstruktiv industripolitikk for å sikre en levedyktig industrisektor uavhengig av oljebransjen. Høyre regjeringen fulgte Reagans metode: innstramning først, så stimulans i rette tid før valget i 1985. Men den konstruktive industripolitikken forble en frase, og Norge gikk inn i en overopphetet oljeboom i 1984/85. Norge entret altså oljeprisfallets år, 1986, med inflasjonspress, høy rente, full sysselsetting og stramt arbeidsmarked. Når så oljeprisen og dollarkursen falt, uten at øvrig norsk eksportindustri kunne kompensere for tapet av eksportinntekter, besluttet den nye sosialdemokratiske regjeringen å støtte

eksportindustrien med en devaluering etter et sterkt press mot den norske kronen. Dette forsøket på å kompensere for oljeprisfallet skapte ytterligere inflasjonsvirkninger, *i tillegg til* det inflasjonspresset som satt igjen etter den sterke ekspansjonen i oljesektoren.

Norsk oljevirkosomhet og de mange tilknyttede aktiviteter må således de nærmeste årene gjennomgå en kraftig tilpasningsprosess ettersom investeringene i letevirkosomhet reduseres. Innenfor verftsektoren kommer dette dels til å fullføre en omstrukturering som har foregått siden sent på 70-tallet, men i tillegg er det nå også den kunnskapsintensive oljeindustriens ingeniørdivisjoner og hele konsulent- og spesialistsektoren som må slankes. Denne sektoren har de siste årene lagt beslag på så mye kvalifisert arbeidskraft at det har skapt lønnspress og flukt fra offentlige stillinger og tradisjonell industri. I perioden 1972-86, da norsk oljeutvinning økte fra 0 til 70 millioner tonn oljeekvivalenter pr. år, er det klart at slik arbeidskraft ble etterspurt. Når nå utviklingen flater ut på 90 mio. tonn på 1990-tallet og investeringene reduseres, minsker behovet for fagfolk. Den offentlige industripolitikkens forsøk på å stimulere anvendelsen av ny teknologi utenfor oljesektoren har derfor her en viss sjanse. Teknologene skal bare venne seg til et litt lavere lønnsnivå og begynne å tenke på annet enn olje og geologi.

Hva blir Norges situasjon dersom verdensøkonomien i denne nære framtid beveger seg i retning av proteksjonistiske soner? Norges posisjon utenfor EF vil da i større grad bli problematisk. Så langt har høyresidens mest entusiastiske innpisker i det industripolitiske kappløpet, Terje Osmundsen, rett. Men hans kongstanke, at Norge bør satse bredt og søke et samarbeid med det europeiske Eureka-prosjektet, et europeisk samarbeidsprosjekt som likner ESPRIT-prosjektet som Junne omtaler, gir neppe noen universalløsning. Hvis Norge skal satse på ny teknologi, må det heller være innen nisjer som har tilknytning til tradisjonelle norske råvarebaserte eksportaktiviteter: metaller og andre halvfabrikata, olje og fisk. Likeledes har Norge en utbygget offentlig sektor, og det er mange muligheter for interessante anvendelser av ny teknologi innenfor slike områder, ikke minst innen helsesektoren. Regjeringens satsningsområder (havbruk, materialteknologi, informasjonsteknologi og offshoreteknologi) viser i det minste en viss bevissthet om at det er slike håndfaste aktiviteter man må bygge på, ikke grandiose eventyrprosjekter à la Eureka.

Samme innvending gjelder i enda sterkere grad for de kjøttbein som USA kaster til Europa i form av leveranser til og forsknings-deltakelse i SDI-programmet og annen krigsindustri. Problemene ved Kongsberg Våpenfabrikk er typiske i mange henseende. Flymotordivisjonens problemer henger framfor alt sammen med at USA slett ikke har innfridd alle sine løfter om delleveranser til F16-motorer, og dessuten går selvsagt offshore-divisjonen dårlig slik oljeprisen har falt i det siste.

Hvilken framtid har Norge innen oljebransjen? Oljeprisfallet har bidratt til å senke inflasjonstakten i OECD-området og antakelig også til at den økonomiske veksten nå er relativt stabil. Det er imidlertid ikke grunn til å regne med at oljeprisene skal ligge lavt over lengre tid. Historisk sett har oljeprisene beveget seg i tjuetårssyklus: etter en topp har realprisen på olje falt omlag i ti år, for så å stige igjen i ti år. Det er både økonomiske og teknologiske forklaringer på dette. For det første vil økende oljepriser føre til at leteaktiviteten øker (som i Nordsjøen etter OPEC I). Etter en tid øker dermed produksjonen, og økende tilbud på olje demper prisveksten. Når prisene vipper over og begynner å falle, vil leteaktiviteten bli redusert, produksjonsveksten dempes og til slutt snus prisutviklingen. Men i tillegg har oljemarkedet helt siden tiden før første verdenskrig vært et organisert marked. Først var det dominert av de store multinasjonale oljeselskapene («The Seven Sisters»), deretter overtok OPEC. Historisk kan en påpeke at ved hver syklisk nedgang i realprisen på olje har det oppstått forsøk på å organisere produsentsiden for å få prisene opp igjen. En slik reorganisering av markedet er vi også vitne til i dag: OPEC forsøker - og ser ut til å lykkes i - en uformell utvidelse av produsentsamarbeidet med sikte på å unngå for mange gratispassasjerer slik Norge har vært de siste ti årene. Som Rune Skarstein påpeker i sin artikkel om Norges OPEC-schizofreni, er det Norges militærpolitiske forpliktelser som gjør at landets myndigheter nøler med å foreta en slik økonomisk rasjonell reorientering. Dersom sone-proteksjonismen øker og Europa søker sterkere samarbeid både sørover og østover, samtidig som USA skjerper tonen overfor de europeiske landene, kan Norges schizofreni bli enda mer prekær.

På lengre sikt innebærer de lave oljeprisene imidlertid en viktig fare: USA vil i økende grad bli avhengig av oljeimport. Amerikansk oljeproduksjon er svært prisfølsom fordi store deler av den foregår til svært høye produksjonskostnader. Når oljeprisen ligger rundt 15 dollar pr. fat, er en betydelig del av den amerikanske produksjonen - i motsetning til for eksempel norsk produksjon - ulønnsom, samtidig som oljeimporten og etterspørselen øker kraftig fordi olje er så billig. USA har alltid lagt vekt på å være relativt selvberget med strategiske råvarer av hensyn til sin funksjon som Vestens verdenspoliti. USAs oljereserver vil med nåværende forbruk ikke vare århundret ut, og med dagens lave priser vil de økonomisk utnyttbare reservene antakelig være uttømt innen ti år er gått.

USA vil da komme i en helt ny energisituasjon som lett kan bli en trussel for stabiliteten i verden. Hvis historien kan fortelle noe som helst, vil USA ikke akseptere at landet blir avhengig av energireserver i Midt-Østen og av eventuelle religiøse fanatikers skriftfortolkninger. USA har allerede en solid strategisk styrke for operasjoner i Midt-Østen og Gulfen, og landet vil nok sørge for å sikre sine «vitale interesser» i området. Man kan tenke seg hvilket press som vil bli lagt på norsk utvinningstempo i en slik situasjon, og hvilken interesse USA da vil ha av å fastholde kontrollen med oljefeltene i Midt-Østen. (Den eneste motvirkende faktor ville være at USA økte sin kontroll over de latin-amerikanske landenes oljeressurser.) Hvis slike problemer oppstår i en situasjon med økende blokkdannelse, kan det føre til alvorlig aggresjon fra USA overfor et

Europa i ferd med å definere sine sikkerhetspolitiske interesser på en mer selvstendig måte.

Norge står i dag i en situasjon der landet av ren egeninteresse bør søke et nærmere samarbeid med OPEC for å stabilisere oljeprisen på et rimelig nivå. Dette vil ikke bare bedre betingelsene for vekst og forutsigbarhet i verdensøkonomien, men også bidra til å redusere amerikansk etterspørsel og øke de økonomisk lønnsomme reservene og dermed selvbergingsgraden i USA i noen tid. En høy oljepris i dag kan altså være et bidrag til å forebygge mer eller mindre desperate amerikanske aksjoner overfor oversjøiske oljeressurser. For olje er fremdeles en av de viktigste strategiske råvarene.

AGORA

JOURNAL for METAFYSISK SPEKULASJON

årg 4, kr 20

Nytt nummer desember 1986
bl.a. anmeldelser av Elster,
Lacan og Haugsgjerd

Agora er Norges største filosofitidskrift. Foruten fagfilosofiske artikler bringer vi også stoff om sosiologi, litteraturteori, universitetspolitikk og allmenn politikk.

Av innholdet:

Nr. 4/83: temanummer om litteratur med stoff om nyere norsk litteratur, Thomas Mann, Shakespeare osv.

Nr. 1/86: Aristoteles' poetikk, Saussure/Derrida, Kinck.

Nr. 2/86 (juni): Temanummer "Marx i dag".

Nr. 3/86 (september): Språkfilosofi, Wittgenstein.

Agora utkom første gang i august 1983, og har siden kommet med 3 til 4 nummer pr år, hver på ca. 100 sider.

Abonnement: kr 65,- for fire nummer, løssalg/bestilling av gamle nummer: kr 20,-. Bestilling av abonnement eller enkeltnummer kan gjøres ved innbetaling til postgiro 2 13 70 08 (med angivelse av hva beløpet gjelder) eller ved brev til redaksjonen: Agora, P.b.1024, Blindern - 0313 Oslo 3.

Agora selges i universitetsbokhandlene i Oslo, Bergen, Trondheim og Tromsø.